

som indskrænke sig til, at de skulle have taget Eksamen og i visse Tilfælde være 25 Aar, men altsaa uden Prøvelse af, om de i Forhold til de andre Ansøgere og i Forhold til Erfaring, Anciennitet og Kvalifikationer ere de bedst og naturligt egnede til dette Embede. Folketingets Affattelse indeholder paa dette Punkt saadanne Forandringer i det gældende, som jeg ikke tror, man kan gaa ind paa, fordi det som sagt fjerner eller tilintetgør den Betingelse, som dog maa være til Stede, at man vedligeholder en fornuftig Uafhængighed, ligesom man skaber en fornuftig økonomisk Forbedring for Skolelærerne. Jeg tilstaar, at jeg ikke i og for sig er fuldt tilfredsstillt ved Regeringsforlagets Endring af Loven af 8de Marts 1856 paa dette Punkt, men det skulde dog være mærkeligt, om der, blandt de mange Planer, blandt de mange Forsøg, som ere gjorte, blandt de mange Forslag, som ere fremkomne, for at ordne Kaldelsesmaaden, og blandt andre tænkelige Planer, ikke skulde kunne findes noget, som paa en Gang kunde sikre og betrygge Skolelærerne en rimelig Stilling i saa Henseende og varetage Kommunernes Ret til at være medbestemmende, ligesom paa den anden Side ogsaa Statens Ret til at være medbestemmende, som jo naturligvis ikke kan blive mindre, naar den gaar med til at give et saa stort Tilskud til Lærerlønningerne.

Der er jo andre Ting, som maatte være Betingelsen for Landstinget for at gaa med til Hovedprincippet, nemlig Skolelærernes økonomiske Raars Forbedring ved et betydeligt Statsstilskud, men disse andre Ting glæder jeg mig meget ved at se, der dog er al Udsetigt til, at der vil blive Enighed om. Der er saaledes Fordringerne med Hensyn til Undervisningens Ordning. Der er Differenserne mellem de forskellige Talere, der have haft Ordet i dette og det andet Ting, ikke saa store, at det ikke skulde kunne lykkes at finde en rimelig Ordning, altsaa baade med Hensyn til Undervisningspligten og med Hensyn til Klassebodelingen, hvor der i alt Fald ikke er nogen væsentlig Differens, og ogsaa med Hensyn til Undervisningens Genstande. Paa dette Punkt vil der nok komme forskellige Anskuelser til Orde her i Tinget, som jeg dog ikke tror kunne blive af stor Vægt paa den Maade, at de skulde kunne hindre, at der blev Enighed. Jeg skal ikke komme dybt ind derpaa, men der er meget, i hvilket jeg ikke kan dele det ærede Medlem for Odense (Kochs) Anskuelser, som forekom mig i pædagogisk Henseende paa flere Punkter noget tætterste, baade med Hensyn til Naturkundskab og med Hensyn til Sang,

Gymnastik, Haandgerning og flere Ting; men jeg tvivler ikke om, at Forstællen ikke er værre, end at man nok kan blive enig derom, naar man vil holde sig for Øje, at Lovens fornuftige Opgave ikke kan være mere end at drage Grænsen, og at det dog er en Urimelighed, om man i denne Lov og i Forhandlingen mellem Lovgivningsmagtens Faktorer vil komme og indlade sig vidtløftigt paa at diskutere Pædagogik. Det er den Hovedindvending, jeg har at gøre mod, hvad der her er sagt om Undervisningen i Religion „paa Grundlag af Bibelhistorie“. Jeg vil ikke som usagtyndig komme ind paa Spørgsmaalet, om den bør bygges væsentlig paa Lærebogen eller paa Bibelhistorien, men jeg paastaar, at det er et Metodospørgsmaal, og at en fornuftig Lærer, som er inde i og har lært noget af den Pædagogik, som er bibragt ham, vil vide og skal vide at finde den rette Metode at lære Børnene Religion paa. Men det skal Loven ikke bestemme, lige saa lidt som den skal foreskrive en Professor ved Universitetet, at han skal holde gode Forelæsninger, eller foreskrive ham Metoden, hvorpaa han skal holde Forelæsninger. Den skal bestemme Genstanden og begrænse Genstanden med Hensyn til Maalet, der skal naas, men den skal holde sig fra at foreskrive Læreren noget om den Metode, han bør følge, mild eller streng, Udenadslæren eller Fortælling og alt slikt. Det maa man have overladt til de fornuftige og uddannede Lærere, som jo ogsaa efter den ny Ordning ikke kunne forudsættes at gaa pædagogisk uforberedte til deres vigtige Gerning.

I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa Enkelthederne, som fornuftigvis maa overlades til Udvalget, men det forekommer mig altsaa, at naar man vil vise tilstrækkelig Resignation med Hensyn til at undskyde, hvad der ikke hører nødvendigt med til Loven, og man fra Landstingets Side vil gaa ind paa Hovedpunktet: Statens betydelige Bidrag til Lærernes Lønning og dermed Kommunernes Lettelse og en Forbedring af Skolelærernes Raar, saa er der Mulighed for at komme til en Overenskomst, hvis man fra det andet Tings Side vil erkende, at det dog er en naturlig Betingelse herfor, at vi ikke skade, men gavne Lærerne.

Mourier-Petersen: Da Tiden er saa langt fremrykket, vil jeg fatte mig i Korthed. Regeringens Forslag gaar jo ikke ud paa en egentlig Reform af vor Skoleundervisning, og jeg tror derfor, at man noget skal nedstemme de Forventninger, man nærer om de store Virkninger, som Ved-